

Miután férjem egyre súlyosbodó alkoholizmusa miatt családi életünk romokban hevert, elváltunk.

Hét év különélés alatt ment el a párom elvonókúrára, ahol először szembesültem azzal, hogy az alkoholizmus betegség. Ő ugyan beszélt róla, de nekem csak az jött át, hogy így "van mivel takarózni".

Pár hónapos józan volt, mikor úgy gondoltam, hogy most már minden rendben, akár előlről is kezdhethjük a kapcsolatunkat: ezt meg is tettük. Ő nem sokkal később elhagyta az Anonim Alkoholisták közösségét, problémáját a továbbiakban egyedül akarta megoldani.

Eltelt kb. másfél év, és ugyan ott folytattuk, ahol abbahagytuk, csak most még mélyebbre kerültünk, még fájdalmasabb lett. Ez az örület talán két évig tartott, vergődtem abban a kevés ismeretben, amit az alkoholizmusról hallottam, és az A.A. Nagykönyvében olvastam. Ebben a helyzetben került be a férjem újból az elvonóra.

A nővér beszélt először nekem arról, hogy az alkoholizmus családi betegség, és én is beteg vagyok, társfüggő. Ebben az időszakban találkoztam egy alkoholista hozzátartozóval, aki az Al-Anon Családi Csoport tagja volt. Abban a városban a közösségnek éppen akkor országos találkozója volt, ahova én is elmentem.

Nagyon nem tetszett, amit ott hallottam, hogy nekem is változnom kellene. Nem is igazán értettem, miről is szól az egész. Mindig kifogásokat kerestem, hogy miért is "nem" kellene nekem ezt a lépést megtennem, "én nem is vagyok olyan beteg." Nagy volt az ellenállás bennem.

Aztán szép lassan megértettem, felfogtam, mit is kaphatok ettől a közösségtől: az **életemet**, amit a párom mellett már nem tudtam működtetni, mert mindig Ő volt nekem a középpont az alkoholizmusával együtt. A súlypont az Al-Anonban áttevődött a **sajátomra**.

Zsuzsa, alkoholbeteg hozzátartozója és gyermeke